

Arrest

nr. 200 878 van 8 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. CABO
Leopoldlaan 17
9400 NINOVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 april 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat K. CABO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, dient op 21 januari 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid

van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met N.V.H., van Belgische nationaliteit.

Op 1 juli 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 februari 2017 vernietigt de Raad genoemde beslissing van 1 juli 2016 bij arrest nr. 182 996.

Op 7 april 2017, met kennisgeving op 18 september 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 21.01.2016 werd ingediend door:

Naam: S. (...)

Voorna(a)m(en): H.D. (...)

Nationaliteit: Senegal

Geboortedatum: (...).1992

Geboorteplaats: Bambey

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40ter van de vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een, overeenkomstig de wet, geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”

Op 13 mei 2015 legt betrokkene een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevr. V.H.N. (...)((...)), van Belgische nationaliteit.

Op 21.01.2016 dient betrokkene een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 01.07.2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de voormelde beslissing vernietigde op 27 februari 2017 bij arrest nr.182 996 obv het criterium van de bestaansmiddelen van betrokkene.

Bijgevolg dringt zich heden een nieuwe beslissing op.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Belgische referentiepersoon na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 02.03.2007 voor de Ambtenaar van Burgelijke Stand van Ninove verklaarde dat zij een einde stelt aan de wettelijk samenwoning met de heer S.H.D. (...) (0) (...). Ter staving hiervan werd het document “Verklaring einde wettelijke samenwoning op éézijdige verklaring

op basis van artikel 1476 van het Burgerlijk Wetboek “ alsook het ontvangstbewijs hiervan toegevoegd aan het administratief dossier.

Uit een mail van het gemeentebestuur van Ninove dd.13.02.2017 aan de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de Belgische referentiepersoon zich op diezelfde dag aangemeld heeft bij het voornoemde gemeentebestuur om haar voorgenomen huwelijk met de heer Z.M. van Servische nationaliteit te melden. Gezien bovenstaande vaststellingen kan betrokkene, de Belgische referentiepersoon die het recht op gezinshereniging opende, niet langer vergezellen of zich bij haar voegen als wettelijk geregistreerde partner.

Bijgevolg kan betrokkene zich niet langer beroepen op artikel 40 ter van de vreemdelingenwet om een verblijfsrecht te verkrijgen en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Wat het gezins- of familieleven van betrokkene betreft dient opmerkt te worden dat gezien de wettelijke samenwoning éénzijdig werd stopgezet door de Belgische referentiepersoon er in casu geen sprake meer is van een beschermenswaardig gezinsleven tussen betrokkenen dat dan ook niet kan worden geschonden door de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het middel, zoals geformuleerd in de synthesememorie, luidt als volgt:

“8. Een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar zijn land van herkomst zou een flagrante miskennis inhouden van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), welke stelt dat:

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat eerst moet opgemerkt worden dat aan geen enkel van de onder punt twee opgesomde voorwaarden is voldaan om een inmenging mogelijk te maken.

9. De bestreden beslissing diende een belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 van het EVRM, wat deze geenzins gedaan heeft.

Er werd enkel bepaald dat gezien de beëindiging van de wettelijke samenwoning met mevrouw V.H. (...), dat er geen beschermenswaardige situatie meer is, hetgeen dus geenszins klopt.

Deze beschermenswaardige situatie is er wel, namelijk het familiaal en gezinsleven welke verzoeker inmiddels heeft opgebouwd met diens broers, zussen en mevrouw M. (...).

Verzoeker bezoekt op regelmatige basis diens familie, alsook mevrouw M. (...). De zus van verzoeker heeft een zoon waar verzoeker op gesteld is.

De duurzame band is wel degelijk bewezen.

Dat een terugkeer naar het land van herkomst duidelijk een ongeoorloofde inbreuk zou zijn op artikel 8 EVRM, namelijk een inbreuk op het respect voor zowel het privé leven, als het familie- en gezinsleven van verzoeker is duidelijk.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

3.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker stelt in een enig middel een schending voor van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat er geen enkele belangenafweging werd gemaakt in de zin van artikel 8 EVRM. Er zou enkel zijn gemotiveerd dat er geen beschermenswaardig gezinsleven meer is, maar dit zo niet kloppen. Hij zou nu een relatie hebben met mevr. Sandra Maes en er zouden broers en zussen van hem in België verblijven. Een terugkeer naar zijn herkomstland zou een inbreuk uitmaken van artikel 8 EVRM.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op 21 januari 2016 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, in functie van mevr. Van Havere Niki.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat er geen sprake meer is van een wettelijk geregistreerd partnerschap:

- Op 13 februari 2017 richtte de administratief medewerkster E.D. van de Stad Ninove een schrijven aan de dienst schijnrelaties met de volgende mededeling:

“(...) Deze ochtend, 13/2/2017, zijn Z.M. (...) (...) & V.H.N. (...) (...) komen melden dat ze willen huwen.

Ze zouden elkaar reeds 6 maand kennen en gaan alle documenten voorleggen om te trouwen.

V.H.N. (...) heeft op 13.05.2015 een wettelijk samenlevingscontract afgesloten met S.H.D. (...) (...). Hij is in beroep gegaan tegen de B20 van DVZ, en heeft momenteel op basis van een B35, kunnen we zien aan de inreisstempels op zijn paspoort die hij verkregen heeft in 2015. (...)”

- Op 2 maart 2017 werd een verklaring einde wettelijke samenwoning op éézijdige verklaring op basis van artikel 1476 B.W. opgesteld te Ninove, ondertekend door V.H.N. (...).

Verzoeker, die een aanvraag wenste in te dienen in functie van een Belgische referentiepersoon die het recht op gezinshereniging opende, kan, daar hij deze referentiepersoon niet langer vergezelt of zich bij haar voegt als wettelijk geregistreerde partner, niet beroepen op artikel 40ter van de vreemdelingenwet om een verblijfsrecht te verkrijgen. Het determinerend motief, dat er geen sprake is van een wettelijke samenwoning met de referentiepersoon in functie waarvan hij zijn aanvraag indiende, wordt zelfs erkend door verzoeker in zijn verzoekschrift. Hij geeft toe thans een relatie te hebben met een andere vrouw. Indien hij verblijfsrecht wenst te verkrijgen, dient hij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen in functie van die persoon met wie hij ook effectief een relatie zou hebben, quod non in casu.

De bestreden beslissing werd dan ook op correcte wijze gemotiveerd als volgt:

“(...) Uit het administratief dossier blijkt dat de Belgische referentiepersoon na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 02.03.2007 voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Ninove verklaarde dat zij een einde stelt aan de wettelijk samenwoning met de heer Sarr Hady Diop (...). Ter staving hiervan werd het document “Verklaring einde wettelijke samenwoning op éézijdige verklaring op basis van artikel 1476 van het Burgerlijk Wetboek” alsook het ontvangstbewijs hiervan toegevoegd aan het administratief dossier. Uit een mail van het gemeentebestuur van Ninove dd. 13.02.2017 aan de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de Belgische referentiepersoon zich op diezelfde dag aangemeld heeft bij het voornoemde gemeentebestuur om haar voorgenomen huwelijk met de heer Z.M. van Servische nationaliteit te melden.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan betrokkene, de Belgische referentiepersoon die het recht op gezinshereniging opende, niet langer vergezellen of zich bij haar voegen als wettelijk geregistreerde partner. Bijgevolg kan betrokkene zich niet langer beroepen op artikel 40ter van de vreemdelingenwet om een verblijfsrecht te verkrijgen en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1, 2° (...).

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Wat het gezins- of familieleven van betrokkene betreft dient opgemerkt te worden dat gezien de wettelijke samenwoning éézijdig werd stopgezet door de Belgische referentiepersoon er in casu geen sprake meer is van een beschermenswaardig gezinsleven tussen betrokkenen dat dan ook niet kan worden geschonden door de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.(...)”

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zou het bestuur in de bestreden beslissing, die een antwoord vormt op een aanvraag gezinshereniging in functie van de referentiepersoon Niki Van Haver, dienen te

motiveren omtrent de nieuwe relatie die verzoeker thans zou hebben. Bovendien zit er geen enkel stuk in het administratief dossier waaruit het bestaan van een duurzame relatie blijkt.

Waar hij in zeer algemene bewoordingen verwijst naar de aanwezigheid van zijn broers en zussen in België, dient te worden opgemerkt dat het bestaan van een effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM tussen meerderjarige broers en zussen niet wordt vermoed. Verzoeker zelf brengt ook geen enkel element naar voren waaruit enige band van afhankelijkheid zou kunnen worden afgeleid.

In de bestreden beslissing werd wel degelijk een afweging gemaakt van de elementen vervat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip ‘familie- en gezinsleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat een gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21).

Zoals aangegeven diende de verzoekende partij op 21 januari 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de Unie in functie van haar Belgische partner N.V.H., met wie zij een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde. Zoals in de bestreden beslissing correct wordt aangegeven, blijkt uit het administratief dossier dat deze Belgische referentiepersoon op 2 maart 2017 (de bestreden beslissing stelt verkeerdelijk 2007 in plaats van 2017) eenzijdig een einde stelt aan de wettelijke samenwoning. Zij meldt zich diezelfde dag aan bij de gemeente om te huwen met de Servische onderdaan Z.M. De verzoekende partij ontkent, noch weerlegt dat de wettelijke samenwoning werd stopgezet, terwijl zij een verblijf in functie van haar toenmalige Belgische partner wenst te bekomen. De verzoekende partij geeft zelf aan dat zij ondertussen een nieuwe relatie heeft, namelijk met mevrouw S.M.

Het komt de Raad voor dat de verwerende partij een correcte afweging maakte inzake het gezinsleven van de verzoekende partij en op goede gronden tot het besluit kwam dat *“Gezien bovenstaande vaststellingen kan betrokkene, de Belgische referentiepersoon die het recht op gezinshereniging opende, niet langer vergezellen of zich bij haar voegen als wettelijk geregistreerde partner.*

Bijgevolg kan betrokkene zich niet langer beroepen op artikel 40 ter van de vreemdelingenwet om een verblijfsrecht te verkrijgen en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

Gelet op de elementen van het dossier dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen gezinsleven in die zin aantoonde met haar toenmalige Belgische partner N.V.H. in functie van wie zij een verblijf beoogde te verkrijgen, temeer zij zelf aangeeft ondertussen een relatie te hebben met een andere vrouw. Zoals de verwerende partij in haar nota terecht opmerkt, kan de verzoekende partij zich niet beroepen op artikel 40ter van de vreemdelingenwet om een verblijf in functie van de Belgische referentiepersoon N.V.H. te verkrijgen, nu zij zelf aangeeft deze referentiepersoon – die het recht op gezinshereniging opende - niet meer te vergezellen of te vervoegen. De verzoekende partij erkent zelf dat de wettelijke samenwoning werd beëindigd met de persoon in functie van wie zij gezinshereniging trachtte te verkrijgen en dat zij ondertussen een andere relatie heeft.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening had moeten houden met haar nieuwe relatie met S.M., die volgens haar onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, kan zij niet worden gevolgd. Er werd geen enkel begin van bewijs voorgelegd ter staving van een nieuwe, duurzame relatie. In de stukken van het administratief dossier bevindt zich geen enkele indicatie van het bestaan van een nieuwe relatie. Aangezien er geen enkel indicatie is van het bestaan van een relatie met S.M., kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij de beoordeling van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er geen correcte belangenafweging werd doorgevoerd. Alle elementen die gekend waren door de verwerende partij werden meegenomen in de belangenafweging.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt een duurzame band te hebben met haar broers en zussen die in België verblijven, dient opnieuw te worden vastgesteld dat de verwerende partij op geen enkel moment op de hoogte was van het bestaan van familieleden in België, zodat het de verwerende partij niet kan verweten worden hier geen rekening mee te hebben gehouden. Integendeel. In de stukken van het administratief dossier bevindt zich een vragenlijst die werd ingevuld naar aanleiding van de asielaanvraag van de verzoekende partij en in deze vragenlijst wordt uitdrukkelijk gevraagd of er familie- of gezinsleden in België verblijven, waarop ontkennend wordt geantwoord. Verder wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM hoe dan ook enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De verzoekende partij geeft enkel aan dat haar broers en zussen in België verblijven, dat zij deze op regelmatige basis zou bezoeken en dat zij gesteld zou zijn op de zoon van haar zus. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden en mede gelet op het gebrek aan bewijsstukken aangaande deze beweerde banden met broers en zussen, worden bijkomende elementen van afhankelijkheid aldus niet aangetoond.

Met betrekking tot een privéleven worden geen andere elementen aangebracht.

De Raad stelt, gelet op de voorgaande elementen, vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven en/of van een privéleven aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond.

Tenslotte kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat geen belangenafweging gebeurde overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk het volgende wordt gemotiveerd:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Wat het gezins- of familieleven van betrokkene betreft dient opmerkt te worden dat gezien de wettelijke samenwoning éézijdig werd stopgezet door de Belgische referentiepersoon er in casu geen sprake meer is van een beschermenswaardig gezinsleven tussen betrokkenen dat dan ook niet kan worden geschonden door de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.”

De verzoekende partij toont niet aan welke elementen onterecht niet in de belangenafweging zoals voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zouden zijn betrokken. Een schending van genoemde bepaling wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU